

Norvegija gali didžiūotis savo sūnumis:
Henriku Ibsenu, Edvardu Munchu ir geriausiu trilerių rašytoju Jo Nesbo.
NEW YORK TIMES

Jo Nesbø

Troškulys

baltos lankos

J O N E S B Ø

TROŠKULYS

Iš norvegų kalbos vertė
Giedrė Rakauskaitė

baltos lankos

Prologas

Jis spoksojo į balkšvą tuštumą.

Jau treji metai šitaip.

Jo niekas nematė, jis irgi nieko neregėjo. Išskyrus tuos kartus, kai atsidarydavo durys, garas išsisklaidydavo ir jis įžvelgdavo nuogą vyrą, tada durys užsiverdavo ir vėl viskas panirdavo migloje.

Pirtis tuojau užsidarys. Jis čia vieniui vienas.

Jis tvirčiau susiveržė ties liemeniu kilpinį chalata, atsikėlė nuo suoliuko ir nužingsniavo, praėjo pro ištuštėjusį baseiną į drabužinę. Jokių švirksčiančių dušų, jokių pokalbių turkiškai, jokio basų pėdų šlepsėjimo ant grindų plytelių. Jis stebėjo save veidrodyje. Pirštu persibraukė randą, kuris vis dar matėsi po pastarosios operacijos. Jam reikėjo laiko priprasti prie naujos išvaizdos. Pirštu braukė toliau per kaklą, krūtinę, sustojo prie tatuiruotės.

Atrakino drabužių spintelės spyną, apsimovė kelnes, ant vis dar šlapio kilpinio chalato apsilviko apsiaustą. Užsirišo batų raištelius. Įsitikino, kad yra vienas, tada nuėjo prie mėlynų dažų dėmė paženklintos spintelės su pakabinamąja spynele. Pasukiojo plastikinius ratukus, surinko derinį 0999. Nukabino spynelę ir atidarė dureles. Akimirką stebillio į spintelėje gulintį didelį gražų revolverį, tada sugniaužė rusvą rankeną ir įsikišo ginklą į apsiausto kišenę. Išėmė voką ir atplėšė. Raktas. Adresas ir išsami informacija.

Spintelėje gulėjo dar kažkoks daiktas.

Tamsios spalvos, pagamintas iš geležies.

Jis paėmė dirbinį viena ranka, iškėlė į šviesą, susižavėjęs apžiūrėjo metalą.

Teks jį nuplauti, nušveisti, bet jau susijaudino nuo minties, kaip juo pasinaudos.

Treji metai. Treji metai balkšvoje tuštumoje, beprasmių dienų dykumoje.

Jau metas. Laikas gerti iš gyvenimo šaltinio.

Metas sugrįžti.

*

Haris krūptelėjo ir nubudo. Spoksojo į prieblandą miegamajame. Vėl *jis*, jis grįžo, jis jau čia.

– Mielasis, sapnavai kažką baisaus? – šalia jo pasigirdo švelnus ir ramus balsas.

Jis atsisuko į moterį. Stebinčią jį rudomis akimis. Vaiduoklis išbluko ir dingo.

– Aš čia, – tarė Raketė.

– O aš čia, – atsiliepė jis.

– Ką sapnavai šį kartą?

– Nieko, – pamelavo jis ir priglaudė delną jai prie skruosto. – Miegok.

Haris užsimerkė. Palaukė, kol įsitikino, kad ji taip pat užsimerkusi, tada atmerkė akis. Žvelgė jai į veidą. Šįkart regėjo jį miške. Pelkyne, abu apsiaustus balto rūko. Jis pakėlė ranką, nukreipė kažką į Harį. Ant nuogos krūtinės Haris pastebėjo ištatuiruotą demono atvaizdą. Tada rūkas sutirštėjo ir žmogysta pranyko. Vėl dingo.

– O aš čia, – sušnabždėjo Haris Hūlė.

I DALIS

1 skyrius

Trečiadienio vakaras

Bare „Jealousy“ buvo beveik tuščia, bet vis tiek trūko oro.

Mehmetas Kalakas stebėjo prie baro sėdinčius vyrą ir moterį ir jiems į taures pylė vyno. Iš viso keturi klientai. Trečias – vaikinai prie staliuko, gurkšnojantis iš puslitrinio bokalo. Ketvirtas – vyras su kaubojiškais batais, šie kyšojo iš nišos, kur tamsoje retkarčiais sušvisdavo mobiliojo telefono ekranas. Keturi klientai, pusę dvylikos vakaro, rugsėjį, Griunerliokoje, kur įsikūrę visi geriausi miesto barai. Prasti popieriai, taip tęstis negali. Kartais Mehmetas susimąstydavo, kodėl atsisakė baro vadovo pareigų šauniausiam miesto viešbutyje ir dabar turi vieni vieną aptarnauti apgirtusius klientus nušiuosiam bare. Gal todėl, kad tikėjosi pakėlus kainas atbaidyti nuolatinus klientus ir privilioti tuos, kurių visi trokšta: pasiturinčius, rūpesčių nekeliančius rajono jaunuolius. Gal todėl, kad po išsiskyrimo su drauge jam reikėjo pasinerti į darbą. Gal todėl, kad bankui atmetus jo prašymą paskolų ryklis Danialo Bankso pasiūlyta sutartis pasirodė priimtina. O gal tiesiog dėl to, kad čia, bare „Jealousy“, muziką parenka jis pats, o ne prakeiktas viešbučio vadovas, kuriam žinoma tik viena melodija – kasos aparato skimbčiojimas. Atbaidyti nuolatinus lankytojus pavyko puikiai, jie

jau seniausiai šylasi pigiame bare už trijų kvartalų. Bet pasirodė, kad prisivilioti naujų ne taip jau paprasta. Gal jam reikėtų persvarstyti šią idėją. Gal tam, kad čia būtų sporto baras, nepakanka vos vieno ekrano, kuriame galima stebėti tik turkišką futbolą. O renkantis muziką turbūt reikia pasikliauti klasiškais, laiko išbandytais atlikėjais: vyrams – U2 ir Springstenas, moterims – „Coldplay“.

– Na, nedažnai susitinku su tomis, su kuriomis susipažįstu per tinderį, – tarė Geiras ir pastatė baltojo vyno taurę ant baro. – Pasirodo, aplink dedasi daug keistų dalykų.

– Tikrai? – paklausė moteris ir užgniaužė žiovilį.

Ji buvo šviesiaplaukė, trumpai apsikirpusi. Liekna. Trisdešimt penkerių, spėjo Mehmetas. Jos judesiai buvo greiti, kiek skuboti. Akys kupinos nuovargio. Per daug dirba, treniruoji, nes tikisi atlygio, kurio niekada nesulaukia. Mehmetas stebėjo, kaip Geiras kilsteli taurę, suėmęs ją už kojelės trimis pirštais, visai kaip moteris. Vakarodamas vis su kitomis pašnekovėmis, su kuriomis susipažįsta naudodamasis programa „Tinder“, jis visada užsisako to paties kaip ir jam parinktos partnerės: kartais viskio, kartais žaliosios arbatos. Turbūt taip nori parodyti, kad jie tinka vienas kitam visose srityse.

Geiras kostelėjo. Nuo to laiko, kai jis įžengė į barą, praėjo šešios minutės, ir Mehmetas žinojo, kad jis tuoj pradės stengtis.

– Elyze, tu daug gražesnė nei profilio nuotraukoje, – pagyrė Geiras.

– Jau sakei, bet vis tiek ačiū.

Mehmetas blizgino stiklinę ir apsimetė negirdįs.

– Taigi, pasakyk, Elyze, ko nori iš gyvenimo?

Ji vangiai šyptelėjo.

– Vyro, kuriam rūpi ne vien išvaizda.

– Visiškai sutinku, Elyze, svarbiausia vidus.

– Aš juokauju. Profilio nuotraukoje aš gražesnė, o jei atvirai, tu irgi, Geirai.

– Ei, ei, – sutriko Geiras ir nudelbė akis į vyno taurę. – Daugelis pasirenka gražią nuotrauką. Taigi, ieškai vyro? Kokio?

– Tokio, kuris namuose prižiūrėtų tris vaikus. – Ji žvilgtelėjo į laikrodį.

– Ei, ei.

Prakaito lašeliai blizgėjo Geirui ne tik ant kaktos, bet ir ant viso plataus kruopščiai nuskusto veido. Tuoju ant jo juodų *slimfit** tipo marškinių po pažastimis išryškės prakaito ratilai; o tai, kad Geiras nešiojo tokius marškinius, atrodė gana keista, nes jis nebuvo nei lieknas, nei sportiškas.

Geiras sukiojo taurę.

– Man irgi patinka būtent toks humoro jausmas, Elyze. Bet jei turiu šunį, šeimos man pakanka. Ar tau patinka gyvūnai?

„*Tanrim***“, nejuo jis taip ir neatvers kortų?“ – svarstė Mehmetas.

– Kai sutinku sau tinkamą, jaučiu iškart, kad sutampame, ir šen, ir...

– ...ir ten... – Jis nusišypsojo, parodė pirštu į šakumą, nuleido balsą: – Bet tada pirmiausia reikia patikrinti, ar viskas tinka. Ką pasakysi, Elyze?

Mehmetas nusipurtė. Geiras sustūmė visus žetonus, laikas atversti kortas, o pasitikėjimo savimi tiek daug, rodos, mielai statymą dar padidintų.

Moteris stumtelėjo savo taurę į šoną, pasilenkė arčiau vyro, ir Mehmetui teko įtempti ausis.

* *Slim* – lieknas, *fit* – sportiškas. (Angl.)

** Viešpatie, vaje. (Turk.)

– Geirai, ar gali pažadėti vieną dalyką?

– Žinoma, – jo gyvybingas balsas nuskambėjo apgailėtinaai.

– Kai išeisiu iš čia, daugiau niekada nebandyk su manimi susisiekti, gerai?

Mehmetas nenoromis pajuto susižavėjimą Geiru, mat šis sugebėjo išspausti šypseną.

– Žinoma.

Moteris vėl atsitiesė.

– Geirai, nesakau, kad esi panašus į persekiotoją, bet man yra pasitaikę keli nemalonūs atvejai. Vienas tipas buvo pradėjęs mane persekioti. Taip pat grasino tiems, su kuriais leidau laiką. Tikiuosi, supranti, kodėl esu šiek tiek atsargi.

– Suprantu. – Geiras pakėlė savo taurę ir ištuštino. – Kaip ir sakiau, aplink mus aibė bepročių. Bet nebijok, esi saugi. Statistiškai galimybė tapti žmogžudžio auka keturis kartus didesnė vyriui nei moteriai.

– Ačiū už vyną, Geirai.

– Jie vieną iš mūsų trijų... – kai Geiras parodė pirštu Mehmeto pusėn, šis skubiai nusuko akis, – šįvakar nužudys, o galimybė, kad tai būsi tu, yra viena iš aštuonių. Ne, palauk, reikia dalinti iš...

Ji atsistojo.

– Tikiuosi, pavyks apskaičiuoti. Sėkmės!

Jai išėjus Geiras akimirką stebeilijo į vyno taurę, lingavo galvą pagal dainos „Fix You“ ritmą, tarsi norėdamas įtikinti ir kitus galimus liudininkus, kad viskas nuo jo nutekėjo kaip nuo žąsies vanduo, moteris pamiršta taip pat greitai kaip ir tris minutes trunkanti pop stiliaus daina. Tada neprisilietęs prie taurės jis atsistojo ir nėrė pro duris. Mehmetas apsidairė. Kaubojiškų batų ir iš puslitrinio bokalo siurbčiojančio vaikiną nebesimatė. Jis liko vienas. Vėl atsirado pakankamai deguonies. Mobiliuoju telefonu jis parinko kitą grojaraštį. Savo muziką. „Bad Company“. Su atlikėjais iš „Free“, „Mott The

Hoople“ ir „King Crimson“ muzika vargu ar gali būti nevykusi. O dainuojant Polui Rodžersui muzika *negali* būti nevykusi. Mehmetas didino garsą tol, kol stiklinės už baro ėmė barškėti viena į kitą.

*

Elyzė žingsniavo Torvaldo Mejerio gatve, tarp paprastų keturaukščių daugiabučių, kurie kadaise priklausė darbininkų klasei ir stovėjo vargetų rajone skurdžiame mieste, tačiau šiandien vienas kvadratinis metras čia kainuoja tiek pat kiek Londone ar Stokholme. Rugsėjo mėnuo Osle. Pagaliau grįžo tamsa, ir erzinančios šviesios vasaros naktys bei isteriško, džiugaus, lėkšto vasariško gyvenimo metas baigėsi. Rugsėję išryškėja tikrasis Oslo veidas: melancholiškas, santūrus, paliekantis įspūdį. Solidus fasadas, tačiau ne be užkaborių ir paslapčių. Kažkas pasakė, kad šis miestas toks, kaip ir ji. Elyzė paspartino žingsnį. Lynojo, ore prisikaupė lašelių; vienas vyras, su kuriuo ji susitikinėjo, pamėgino būti poetiškas ir tokį orą palygino su dušu, kuris atsukamas nusičiaudėjus Dievui.

*

Jai reikėtų liautis ieškoti pažinčių per tinderį. Rytoj pat. Jau gana. Gana gašlių vyrų, su kuriais susitikus bare vien nuo jų varstančių žvilgsnių pasijunti kaip kekšė. Gana pakvaišusių psichopatų ir persekiotojų, kurie prisisega kaip erkės ir siurbia iš jos laiką, energiją ir saugumo jausmą. Gana apgailėtinių nevykėlių, verčiančių jaustis, kad ji tokia pat, kaip ir jie. Sakoma, kad ieškoti pažinčių internetu yra puikus būdas susirasti partnerį, dėl to neverta nejaukiai jaustis, juk visi taip

dar. Tačiau tai netiesa. Žmonės susipažįsta darbovietėse, skaityklose, per draugus, kavinėse, lėktuvuose, autobusuose, traukiniuose. Susitinka taip, kaip ir pridera, atpalaidavę pečius, nejausdami jokios įtampos, o vėliau išsaugo romantišką nekaltumo ir tyrumo iliuziją, tiki likimo vingiais. Ji *norėtų* tokios iliuzijos. Ji panaikins savo paskyrą. Žadėjo sau tai anksčiau, bet pagaliau ims ir padarys tai jau šį vakarą.

Ji perėjo Sofienbergo gatvę ir prie daržovių parduotuvėlės išsitraukė laukųjų durų raktą. Spustelėjo rankeną ir žengė į laiptinės tamsą. Staiga sustingo.

Jie buvo dviese.

Po poros sekundžių, kai akys apsiprato su tamsa, ji pamatė, ką vyrai laiko rankose. Abu stovėjo prasegtomis kelnėmis, apnuogintais lytiniais organais.

Ji atsitraukė. Nenusisuko, vylėsi, kad niekas nestovi jai už nugaros.

– Po šimts, atsiprašau, – pasigirdo sumišusio jauno žmogaus balsas. Maždaug dvidešimt aštuonerių, spėjo Elyzė. Neblaivus.

– Ei, – nuskambėjo kitas balsas su juoko gaidelė. – Apvarei man batus!

– Man ištryško!

Elyzė tampriau susisiautė paltuką ir žengė pro vyrus, o šie nusionuko į sieną.

– Čia ne pisuaras, – sumurmėjo ji.

– *Sorry*, labai prispyrė. Daugiau tai nepasikartos, oi, kaip nesmagu.

*

Geiras kulniavo Šlepegrelio gatve. Galvoje sukosi mintys. Jis apsiriko sakydamas, kad, esant dviem vyrams ir vienai moteriai, galimybė tapti žmogžudžio auka moteriai yra viena iš aš-

tuonių. Pasirodo, suskaičiuoti sudėtinga. *Viskas* visada būna daug sudėtingiau.

Kai kirto Romsdalio gatvę, kažkas privertė jį atsigręžti. Jam įkandin už penkiasdešimties metrų ėjo vyras. Geiras suabejojo, ar tai tik ne tas pats tipas, kuris, jam išėjus iš baro „Jealousy“, stypsojo kitoje gatvės pusėje ir apžiūrinėjo vitrinas? Geiras skubėjo rytų kryptimi, link Delenengos kvartalo ir šokolado fabriko; gatvėse nesimatė nė gyvos dvasios, tik autobusas, kuris aiškiai atvažiavo per anksti ir jau ilgokai stovėjo stotelėje. Geiras dirstelėjo per petį. Tipelis vis dar ten, nutolęs tuo pačiu atstumu. Geiras bijojo žmonių, kurių oda tamsi, niekada nė nebuvo kitaip, bet dabar neižvelgė jį sekanciojo veido. Juodu pamažu tolo nuo šviesaus atsigavusio gyvenamojo rajono, artėjo prie vietų, kur daugiau socialinių namų ir atvykėlių. Pagaliau Geiras pamatė savo namo duris – maždaug už šimto metrų. Bet atsisukęs išvydo, kad vyrukas pasileidžia tekinas, ir pagalvojęs, kad jam ant kulnų lipa somalietis, traumuotas jau Mogadiše, Geiras pasipustė padus. Jam neteko bėgti metų metus ir, pėdoms kaskart prisilietus asfalto, vis paduodavo į stuburo smegenis ir į akis. Jis pasiekė savo namą, iškart įkišo raktą į spyną, puolė vidun, uždarė sunkias medžio duris. Atsirėmė į drėgmės prisitraukusią medieną, jautė, kaip kvepiamas oras degina plaučius, o pieno rūgštis – šlaunis. Atsisuko ir pažvelgė pro langelį durų viršuje. Gatvėje nieko nesimatė. Gal visgi ten buvo ne somalietis. Geiras nusikvatojo. Po galais, nuo šnekų apie žmogžudystes tikrai apninka baimė. O ką Elyzė sakė apie tą persekiotoją?

Patekęs į butą Geiras vis dar šniokštavo. Pasiėmė alaus iš šaldytuvo, pamatė, kad praviras virtuvės langas, jį uždarė. Nuėjo į savo darbo kambarį ir uždegė lempą.

Spustelėjo klaviatūros klavišą, nušvito didelis 20 colių įstrižainės ekranas.

Paieškos laukelyje jis įvedė „pornhub“ ir „french“. Žiūrinėjo nuotraukas, kol aptiko moterį, kurios plaukai ir

škuosena priminė Elyzė. Buto sienos buvo plonos, tad į lizdą kompiuteryje jis įkišo ausinių kištuką, pele du kartus paspaudė nuotrauką, prasisėgė kelnes ir nusismaukė jas iki šlaunų. Moteris visai nepanėšėjo į Elyzė, tad Geiras užsimerkė ir susitelkė į jos dejones, mėgino įsivaizduoti Elyzės siaurą griežtokų formų burną, pašaipų žvilgsnį, laisvai krintančią palaidinę, o tai tik dar labiau masino. Taip ir nepavyks jos gauti. Niekada. Jokių kitu būdu, išskyrus šitą.

Geiras liovėsi. Atsimerkė. Išmetė moterį iš galvos, o jam ant sprando nuo šalto oro gūσιο pašiušo plaukeliai. Atsidarė durys, kurias jis *tikrai* rūpestingai užrakino. Jis pakėlė ranką, norėdamas nusiimti ausines, bet suvokė, kad jau per vėlu.

*

Elyzė užkabino durų grandinėlę, koridoriuje nusispyrė batus, kaip įpratusi, ranka perbraukė prie veidrodžio krašto pritvirtintą savo ir dukterėčios Ingvilės nuotrauką. Ji pati nežinojo, ką reikia šis ritualas, bet buvo akivaizdu, kad taip ji tenkina labai gilų žmogišką poreikį, panašų į norą klausytis istorijų apie tai, kas mums nutiks po mirties. Ji nuėjo į savo mažo, bet jaukaus dviejų kambarių buto svetainę ir atsigulė ant sofos. Jai atsiuntė žinutę iš darbo, rytinis susirinkimas nukeltas vėlesniam laikui. Vyru, su kuriuo susitiko šįvakar, ji nepasakė, kad dirba lytinių nusikaltimų aukų gynėja. O jo pateikti statistiniai duomenys, kad vyrams gresia didesnis pavojus būti nužudytiems, yra teisingi tik iš dalies. Kalbant apie žmogžudystes, susijusias su lytiniais nusikaltimais, moterims gresia keturis kartus didesnis pavojus. Dėl šios priežasties vos nusipirkusi butą ji pakeitė spygną ir pritaisė apsauginę durų grandinėlę, kurią užkabindama ar nukabindama iki šiolei kaskart jausdavosi kvailokai.

Įsijungė programą „Tinder“. Jai parinko tris vyrus, kurių nuotraukas ji šį vakarą paslinko į dešinę. Ak, štai kas ištis

kelia malonumą. Ne pats susitikimas, o žinojimas, kad jie kažkur yra ir jos geidžia. Bet gal leisti sau paskutinį flirtą žinutėmis, paskutinį virtualų pasimylėjimą trise su paskutiniaisiais dviem nepažįstamaisiais? Ir tada ji uždarys savo paskyrą ir su visam ištrins programą.

Ne. Neištrins.

Ji atsidarė meniu, užpildė laukelius ir galiausiai sulaukė klausimo, ar *tikrai* norinti ištrinti paskyrą visam laikui?

Elyzė stebėjo savo rodomąjį pirštą. Šis virpėjo. Vajetau, ar ji pasidarė priklausoma? Ar jai būtinas patvirtinimas, kad kažkur yra *jie*, neturintys žalio supratimo, kas ir kokia ji, bet vis tiek jos geidžiantys. Tokios, kokia ji iš tiesų yra. O gal tik tokios, kokia ji profilio nuotraukoje. Ar ji visiškai priklausoma, ar tik šiek tiek? Išsiaiškintų, jei dabar panaikintų paskyrą ir pasižadėtų visą mėnesį nekišti nagų prie tinderio. Jei mėnesio neištvers, vadinas, jai tikrai kažkas negerai. Virpan-tis pirštas artėjo prie naikinimą aktyvuojančio mygtuko. Jei ji, kaip sakoma, *yra* priklausoma, ar tai pavojinga? Mes visi trokštame jausti, kad kažką turime, kad kažkas turi mus. Ji kažkur skaitė, kad kūdikiams, nesulaukiantiems pakankamai prisilietimų, gresia mirtis. Jai kilo abejonių, ar tai tiesa, bet vis dėlto: kokia tokio gyvenimo prasmė, kai gyveni vien tik sau ir darbui, suryjančiam visą laiką, ir draugams, su kuriais, tiesą sakant, palaikais ryšius daugiausia iš pareigos ir vienatvės baimės, kamuojančios labiau nei jų nuobodūs nusiskundimai apie vaikus, sutuoktinius arba jų nebuvimą. O gal dabar per tinderį ji atras jai skirtą vyrą? Taigi, OK, paskutinis kartas. Pirmą pasirodžiusią nuotrauką Elyzė paslinko kairėn. Nepatinka, į šiukšlyną. Tą patį padarė su antra nuotrauka. Ir su trečia.

Galvoje sukosi mintys. Ji klausėsi vieno su žiauriausiais šalies užpuolikais susitikusio psichologo paskaitos, ir šis pasakė, kad vyrai žudo dėl sekso, pinigų ir galios, o moterys – iš baimės ir pavydo.

Ji stabtelėjo paslinkti nuotraukos į kairę. Smulkus veidas tamsiame fone atrodė pažįstamas, nors ir neryškus. Ne pirmas kartas, tinderis dažnai parenka partnerius, esančius ne per toliausiai. Ir, anot tinderio, šis vyras taip pat yra netoli, tik už vieno kilometro, nežinia, gal netgi tame pačiame kvartale. Tai, kad veidas neryškus, reiškia, kad jis nesigilino į patarimus, kaip naudotis tinderiu, o tai jau didelis privalumas. Užrašas paprastas – tiesiog „labas“. Jokio bandymo išsiskirti iš minios. Gal ir nelabai išradinga, bet tai reiškia, kad jis pasitiki savimi. Jeigu ji tikrai jam patiktų, jeigu jis prieitų prie jos per vakarėlį ir pasakytų „labas“, pažvelgtų ramiu dėmesingu žvilgsniu, klausiančiu: „Ar domiesi kuo nors daugiau?“ Elyzė paslinko nuotrauką dešinėn. Patinka.

Atėjus pranešimui, kad parinktas dar vienas partneris, pyptelėjo išmanusis telefonas.

*

Geiras sunkiai įkvėpė per nosį. Užsimovė kelnes ir lėtai pasisuko kėdėje.

Kambaryje sklido tik kompiuterio ekrano šviesa ir matėsi tik viršutinė jam už nugaros stovinčios žmogystos kūno dalis. Jis neįžvelgė veido, tik baltas rankas, kurios laikė kažką, nukreiptą į jį. Odinis diržas. Gale – kilpa.

Žmogysta žengė pirmyn, ir Geiras nevalingai pavažiavo su kėde atgal.

– Žinai, koks yra vienintelis dalykas, kuris man atrodo primityvesnis už tave? – pasigirdo šnabždesys tamsoje, o rankos užveržė kilpą.

Geiras nurijo.

– Šuo, – pasigirdo balsas. – Suknistas šuo, kurį pasižadėjai deramai prižiūrėti. Kuris dergia ant grindų virtuvėje, nes niekas nesiteikia išvesti jo pasivaikščioti.

Geiras kostelėjo:

– Bet tada Kari...

– Eikit į lauką. O prieš miegą manęs neliesk.

Geiras paėmė šuns pavadėlį, o ji išeidama užtrenkė duris.

Jis sėdėjo tamsoje ir mirksėjo.

Devyni, pagalvojo jis. Du vyrai ir viena moteris, žmogžudystė. Galimybė, kad auka bus moteris, yra viena iš devynių, ne viena iš aštuonių.

*

Mehmetas lėtai važiavo senu BMW link Chelsoso – priemiesčio, kur namai prabangūs, oras švaresnis ir kur veriasi vaizdas į fjordą. Jis pasuko į savo tylią gatvę, kur visi jau miegojo. Pamatė, kad šalia garažo priešais namą stovi juodas „Audi R8“. Mehmetas pristabdė automobilį. Šmėstelėjo mintis vėl nuspausti akceleratorių ir nuvažiuoti. Tačiau žinojo, kad tai bus tik atidėliojimas. Antra vertus, jam kaip tik to ir reikia. Atidėti vėlesniam laikui. Bet Banksas jį vėl susiras, ir galbūt ši akimirka tam tinkamiausia. Tamsu, nakties tyla, jokių liudininkų. Mehmetas sustabdė automobilį prie šaligatvio. Atidarė daiktadėžę. Pažvelgė į tai, kas joje guli jau kelias dienas, mat jis numanė, kad gali susiklostyti tokia padėtis. Įsidėjo ryšulį į striukės kišenę ir giliai įkvėpė. Tada išlipo iš automobilio ir pasuko link namo.

„Audi“ durelės atsidarė, išlipo Danialas Banksas. Susipažinęs su juo restorane „Pearl of India“, Mehmetas suprato, kad pakistanietiškas vardas ir angliška pavardė yra netikri, kaip ir parašas ant tariamo dokumento, kurį abu pasirašė. Bet grynai pinigai lagaminėlyje, kurį jam pastūmė per stalą, buvo kuo tikriausi.

Mehmetui po kojomis gurgždėjo prie garažo papilti akmenukai.

– Gražus namas, – prabilo Danialas Banksas, atsirėmė į „Audi R8“ ir sukryžiuo rankas. – Ar nepavyktų jo užstatyti?

– Aš tik nuomojuosi, – atsakė Mehmetas. – Apatinį aukštą.

– Kaip gaila, – tarė Banksas. Jis buvo žemesnis už Mehmetą, bet kai stovėjo priglaudęs delnus prie švarku aptemptų raumenų, išpūdis susidarė visai kitoks. – Vadinas, neverta visko padegti, kad gautum draudimo pinigus ir apmokėtum skolą.

– Ne, neverta.

– Tau turbūt irgi gaila, nes teks imtis skaudžių metodų. Ar nori išgirsti kokių?

– Gal pirmiausia norėtum sužinoti, ar galiu sumokėti?

Banksas papurtė galvą ir kažką išsiėmė iš kišenės.

– Mūsų sutartas terminas baigėsi prieš tris dienas, o aš išpėjau, kad punktualumas svarbiausia. Tam, kad ne tik tu, bet ir kiti mano skolininkai žinotų, jog tai nepriimtina, turiu reaguoti ir su visais elgtis vienodai.

Jis iškėlė išsitrauktąjį daiktą nuo garažo sklindančioje šviesoje. Mehmetas kvėptelėjo.

– Žinau, kad tai nelabai išradinga, – kalbėjo Banksas, pakreipė galvą ir išžiūrėjo į replės. – Tačiau veiksminga.

– Bet...

– Ar nesupranti, kai tau liepiama užsičiaupti? Gali pasirinkti pirštą. Dauguma renkasi mažąjį kairės rankos pirštelį.

Mehmetas juto, kaip bręsta pyktis. Kaip įkvepiant išsipučia krūtinė.

– Banksai, aš turiu geresnį sprendimą.

– O?

– Žinau, kad tai nelabai išradinga, – tarė Mehmetas ir įkišo dešinę ranką į striukės kišenę. Išsitraukė ryšulį. Suėmė abiem rankom ir ištiesė į Banksą. – Tačiau veiksminga.

Banksas nustebeš spoksojo į jį. Lėtai linktelėjo.

– Dėl to esi teisus, – pripažino Banksas, čiupo Mehmeto laikomą banknotų pluoštą ir nuėmė kupiūras juosiančią gu-mybę.

– Įskaičiuoti delspinigiai ir procentai, – patikino Mehmestas. – Bet dėl viso pikto perskaičiuok.

*

Pyptelėjimas.

Atitikmuo programoje „Tinder“.

Pergalingas telefono skleidžiamas garsas, kai kažkas, kieno nuotrauką paslinkai dešinėn, ten pat paslinko ir *tavąjį*.

Elyzei galvoje suūžė, širdis plakė vis tankiau.

Ji suvokė: tokį poveikį turi gerai pažįstamas tinderio garsas, pranešantis, kad atsirado dar vienas tau tinkantis asmuo. Susijaudini, pulsas padažnėja. Kyla galybė apie laimę bylojančių reakcijų, nuo kurių gali tapti priklausomas. Tačiau širdis jai daužėsi ne dėl to. Šis pyptelėjimas pasigirdo *ne iš jos* telefono.

Bet pyptelėjo būtent tada, kai ji paslinko nuotrauką į dešinę. Atvaizdą žmogaus, kuris, anot tinderio, yra apytikriai už vieno kilometro nuo jos.

Ji pažvelgė į uždaras miegamojo duris. Nurijo. Matyt, garsas atsklido iš kaimynų buto. Šiame name gyvena tiek daug vienišių, aibė galimų tinderio naudotojų. O dabar taip tylu, net ir apatiniame aukšte, kur vakare jai išeinant merginos linksminosi. Bet yra tik vienas būdas atsikratyti įsivaizduojamų siaubūnų. Patikrinti.

Elyzė atsikėlė nuo sofos ir žengė keturis žingsnius link miegamojo durų. Palaukė. Jos galvoje sukosi mintys apie kelias smurtinių nusikaltimų bylas iš darbo.

Tada įsidrąsino ir atidarė duris.

Stovėdama ant slenksčio sužiopčiojo. Nes patalpoje nebuvo oro. Ar bent jau ji negalėjo įkvėpti.

Lempa virš lovos buvo įjungta, ir visų pirma Elyzė pamatė kaubojiškų batų padus lovūgalyje. Džinsais apmautas sukryžiuotas kojas. Ten gulintis žmogus, kaip ir nuotraukoje,

buvo pusiau pridengtas šešėlio. Tačiau prasisegęs marškinius ir apnuoginęs krūtinę. O ant krūtinės buvo nupieštas arba ištatuiruotas veidas. Tai prikaustė jos žvilgsnį. Nebylus riksmas, veidas. Panašu į kalinį, kuris veržiasi į laisvę. Elyzė irgi neįstengė surikti garsiai.

Kai ant lovos gulintis žmogus pakėlė akis, mobiliojo telefono ekranas apšvietė jo veidą.

– Štai ir vėl susitinkame, Elyze, – sušnabždėjo jis.

Ir balsas padėjo jai prisiminti, kodėl profilio nuotrauka pasirodė pažįstama.

Kita plaukų spalva. Turbūt atlikta veido operacija, vis dar matosi siūlės randas.

Jis pakėlė ranką ir kažką įsidėjo į burną.

Elyzė spoksojo, ėmė trauktis ataturpsta. Tada nususuko, giliai įkvėpė, žinojo, kad tą orą reikia panaudoti bėgant, o ne rėkiant. Iki durų liko vos penki, daugiausia šeši žingsniai. Ji išgirdo, kaip sugirgžda lova, bet jam reikės įveikti ilgesnį atstumą nei jai. Jei tik pavyktų išbėgti į laiptinę, ji suklyktų ir prisišauktų pagalbos. Elyzė išpuolė į koridorių, pasiekė buto duris, palenkė rankeną ir stumtelėjo, bet durys iki galo neatsidarė.

Apsauginė durų grandinė. Ji prisitraukė duris, suėmė grandinėlą, bet viskas vyko per lėtai, tarsi kokiam baisyame sapne, ir ji suprato, kad jau per vėlu. Jai kažkuo užspaudė burną, trūktelėjo atgalios. Netekusi vilties ji prakišo ranką pro plyšį virš apsauginės grandinės, įsikirto į staktą, bandė rėkti, bet stambi nikotinu dvokianti plaštaka smarkiai spaudė jai burną. Tada sugriebė ją, ir durys priešais užsitrenkė. Jai prie ausies pasigirdo balsas:

– Ar aš tau nepatinku? Tu irgi profilio nuotraukoje atrodai gražiau, mažule. Mums tiesiog reikia geriau vienas kitą pažinti. Juk mums nepavyko tą k-kartą.

Balsas. Ir mikčiojimas. Ji girdi tai ne pirmą sykį. Elyzė bandė spardyti ir išsivaduoti, bet jautėsi kaip spaustuvuose. Vyras nutempė ją prie veidrodžio. Galva prisispaudė jai prie peties.

– Elyze, tu nekalta, kad mane nuteisė, buvo nenuginčijamų įrodymų. Esu čia ne todėl. Ar patikėsi, jei pasakysiu, kad tai visiškas sutapimas?

Jis bjauriai išsišiepė. Elyzė spoksojo jam į burną. Ko gero, įsidėjo geležinius dantis, nuteptus juoda spalva, palei viršutinį ir apatinį žandikaulius kyšojo aštrūs smaigaliai kaip lapių spąstuose.

Jam išsižiojus, šiek tiek girgžtelėjo. Turbūt tas daiktas suvirtintas spyruoklėmis.

Dabar ji prisiminė teismo procesą. Nuotraukas iš nusikaltimo vietos. Ir suprato, kad tuojau mirs.

Tada jis sukando.

Pamačiusi, kaip jai iš kaklo ištrykšta kraujo srovė, Elyzė Hermansen mėgino surikti jam į ranką.

Jis vėl pakėlė galvą. Pažiūrėjo į veidrodį. Moters kraujas tekėjo jam per antakius, plaukų sruogas, kaklu žemyn.

– Tai aš vadinu *match*, mažule, – sušvokštė jis. Ir sukando vėl.

Jai sukosi galva. Vyras nebelaikė taip stipriai, nebereikėjo, nes kaustantis šaltis, nepažini tamsa leidosi ant jos, veržėsi vidun. Elyzė išsivadavo, ištiesė ranką į nuotrauką ant veidrodžio. Bandė paliesti ją piršto galiuku, bet nepasiekė.